

O.

Állítólag a háborús időkben született gyerekek nagy valószínűséggel egész életükben küszködni fognak a világ bizonytalanságaival és a saját érzelmeikkel, ezért hiába keresik a boldogságot.

Rám ez nem igaz. Az univerzum egyik eddigi legnagyobb konfliktusa közepette születtem, a Pándomínium nevű hatalmas birodalom és a géphegemónia (ami azóta is növekszik) között kitört háború idején, és arra a pillanatra emlékszem a legjobban, amikor hirtelen képpé váltam eltöprengeni a saját létezesemen. Tárgy voltam, de értelmessé váltam, a Pándomínium nyelvén „énség” lettem. Csodálatos volt, és hangosan felkiáltottam a szintiszta örömtől.

Talán ennyiből is látszik a probléma, amivel szembenézek, amikor megpróbálom elmesélni az életem történetét – mert ez a célom, bármilyen közvetetten jutok is el odáig. Az esetem nem tipikus. Már jóval a „születésem” előtt léteztem, és az öntudatra ébredésem egyáltalán nem volt elkerülhetetlen. Három személy, három énség erőfeszítéseitől függött, holott egyikük sem tudatos szándékkal hozott világra.

Egyikük tudós volt, több ezer valóságkontinuumban vált híressé, de abban az univerzumban egyáltalán nem ünnepezték a nevét,

amelyikben született. Hadiz Tambuwal igazi zseni volt, bár csak kisebb mértékben. A legnagyobb felfedezését teljesen véletlenül tette, és mások már úgy is felfedezték előtte számos egyéb helyen. Tény, hogy Hadiz hozzájárulását a történelem alakulásához esetlegességgel, nem pedig szándékossággal jellemezhetnénk jobban. Lényegében úgy változtatta meg örökre a Pándomíniumot, hogy csak úgy belebotlott. Viszont ajándékokat hagyott az utána jövőknek, és olyan eseménysorozatok elindítója volt, amelyek jóval nagyobbra növekedtek Hadiz tényleges szándékánál.

A második Essien Nkanika volt, egy igazi gazfickó, bár általában véve nem számított különlegesebbnek ezen a téren, mint Hadiz tudósként. Egy nyomornegyedben született, és úgy vélte, hogy ez igazolja mindazt az érzéketlenséget és kegyetlenséget, amelynek segítségével kikaparta magát onnan. Elszántan csak és kizárólag a saját érdekeit nézte, ritkán állt mások, nála esze-sebber és kegyetlenebbek szolgálatába. Kimondhatatlan dolgokat tett meg nekik, sokkal rosszabbakat, mint önszántából bármikor az élete során, de benne is rejlett valami nagyszerű. Ezért emlékezem rá.

És a harmadik énség? Kívülről nézve ő volt a legjelentéktelenebb közöttük. ÖtDombi Topáz Turmalin, egy nyúl a Pándomíniumból, az Utról, Mennyek-alatt-Kupoplex városából. Bizonyos értelemben rosszul illeszkedett be a társadalomba, amelyben felnövekedett, a nemtörődömségig független volt egy olyan kultúrában, amely mindennél többre értékelte az érzelmi visszafogottságot és óvatosságot. Ugyanakkor okos volt, bátor és kíváncsi is, és a pusztaszerencse hatalmas, világrengető események középpontjába helyezte, amelyek számtalan Földre terjedtek ki. Topáz tanult, növekedett és döntéseket hozott. A döntései végül nagyobb jelen-

tőségűnek bizonyultak és messzebbre értek, mint kora bármelyik diplomatájának vagy vezetőjének a döntései.

Mindháromuk történetéhez eljutok majd a maguk idejében, és ez végül – elkerülhetetlenül, így nem kérek érte elnézést – a saját történetemhez fog vezetni. Az ébredésemhez, amely a történelem vége lett. A birodalom vége. Mondhatni, a megszámlálhatatlan végtelenség vége, amely a legnagyobb létező végtelenség.

Senkinek sem akartam ártani. Én magam is vitatkoznék azzal, hogy amit tettem, az így volt a legjobb. Korábban még senki sem próbált műtétet végezni teljes univerzumokon. Egy ilyen feladathoz roppant méretű, kiszámíthatatlanul nagy szike szükséges.

Én. Én vagyok az a szike.

1.

Hadiz Tambuwal messziről látta közeledni a világvégét. Eleinte meglehetősen filozofikusan viszonyult az egészhez. Úgy tűnt, hogy a közelgő kataklizma forrásai mélyen az emberiség mint faj természetében rejlenek, ezért nem látta értelmét gyötrődni miattuk. Ha valaki azt kívánta, hogy a világ legyen jobb hely, azzal egyben azt is kívánta, hogy az egész eddigi történelem máshogyan játszódjon le. És ez jó nagy kívánság.

A nőt azzal vádolták – többek közt a saját anyja is –, hogy túl hidegvérű, nincsenek érzelmei. Akkoriban neheztelt érte, de később felismerte a benne rejlő igazságot. Teljes mértékben aláírta, hogy zárkózott típus volt. Elméleti ember. Akit nehéz megközeleltetni, és aki nem nagyon ment elébe azoknak, akik megpróbálták. A saját döntéséből kifolyólag egyedül élt, és minden tőle telhetőt megtett, hogy kimaradjon a kiterjedtebb családja által képezett kapcsolati és kötelezettségi hálóból. Szerette a nénikéit, bácsikáit, unokatestvéreit, némelyiküket nagyon is, de ez az egész könnyen bonyolulttá vált. Könnyebb volt távolról szeretni őket.

A barátságokat is elkerülte a velük járó komplikációk miatt, mert rákényszerítették, hogy megpróbálja kitalálni mások szán-

dékait, vágyait és motivációit, amelyek valahogy mindig sokkal zavarosabbnak és homályosabbnak tündek a sajátjainál. A szexuális vágyait rövid, szinte szabatos találkozások során elégítette ki. Ami azt illeti, majdnem fekete bőrével, bozontos boglyahajával, kissé túlméretezett orrával és tekintélyes magasságával nem számított túl vonzónak, többnyire csak megdöbbenést váltott ki másokból, de így sem okozott gondot alkalmi partnert találni egy-egy napra vagy éjszakára. Viszont jobban kedvelte önmaga társaságát, amit persze nem tekintett jellemhibának vagy hátránynak. A szakterületén, a részecskefizikában amúgy is sok introvertált dolgozott.

Ám ahogy az éhínség és az aszály évről évre súlyosbodott, a levegő sűrűsödött, és egyre jobban fogytak a nyersanyagok, Hadiz is egyre nehezebben tartotta fenn a szokásos szenvtelenségét. Tiszta személyes nézőpontját tekintve ő maga jobban szeretett olyan világban élni, amelyben volt művészet, zene és irodalom, márpedig pont ez szorult egyre jobban háttérbe. Közben látta, ahogy a gazdag, változatos és összetett ökoszisztéma eltűnik, botrányosan elpocsékolják. És mindennél jobban szerette a munkáját, amit utált befejezetlenül hagyni. A civilizáció pont egy meglehetősen kellemtelen időszakban dőlt romba.

Muszáj hozzátenni, hogy remek megfigyelőpontról nézhette végig az egészet. Campus Crossban élt és dolgozott, ami a legjobban támogatott kutatólétesítménynek számított nemcsak Nigériában, hanem az egész afrikai kontinensen, sőt, nagy valószínűséggel az egész világon is. Geofizikusok, biokémikusok és mérnökök vették körül, akik mind próbáltak a maguk elképzelései szerint újszerűen gondolkodni ahhoz a skatulyázós módszerhez képest, amire az emberi faj úgy általában és egészében véve rászokott. Hadiz a hírekből és a kivételesen jól informált kollégák beszélgetéseiből tudta,

hogy mennyire rosszul álltak a dolgok bolygószerzte, és hogy éppen milyen mázli alapú megoldással kísérleteznek a fejesek. Saját jegyzéket vezetett az elbukott próbálkozásokról.

Campus Cross kis mellékprojektnek indult a katolikus egyház és három milliárdos közös tulajdonában, akik egyesével jutottak arra a következtetésre, hogy a világ már túlságosan is el van cseszve, és a vagyonuk nem lesz elég ahhoz, hogy helyrehozzák. Végül csoportosították a forrásaikat, legalábbis a forrásaik egy részét, és létrehoztak egy vagyonkezelőt az elképesztő mennyiségű pénz mozgatásához, amit beleöltek ebbe az egész szűzmáriás társasjátékba. Számos nagy elmét sikerült odacsábítaniuk a létesítménybe, bár legalább ugyanannyian vissza is utasították a szigorú feltételeket tartalmazó szerződést. A csillagokat verdeső fizetésért cserében a kutatóknak le kellett mondaniuk minden, a munkájukból vagy azzal kapcsolatban keletkezett jogról, és kizárólagosan át kellett ruházniuk ezeket a négy alapítóra, vagy ahogy ezt a kampuszban mondták, Istenre és a Párkákra.

Hadiz ugyanabból az okból jött el a kampuszba, mint sokan mások: időpocsékolásnak tartott minden olyan munkát, amely nem kapcsolódott közvetlenül a világ megmentéséhez. A munkaadóival kapcsolatban nem táplált illúziókat. Tudta, hogy a milliárdosok nem tettek fel mindent egy lapra, sőt, nyilvánvalóan foglalkoztak a Földön kívüli kolóniákkal és a generációs hajókkal is. Maradnak, ha lehet, de ha nem, bármikor el tudnak menekülni.

Az viszont, hogy Hadiz *ott élt* a kampuszban, féltve őrzött titoknak számított. Mindenki úgy tudta, hogy van egy lakása Lagos túlsó felén, az Ikoyi nevű kerületben. Csakhogy a kampusz messze kint, a város külterületén helyezkedett el, és a tömegközlekedés egyre stresszesebbé és kiszámíthatatlanabbá vált. Ráadásul Ikoyi

vízhálózata nemrég emberi növekedési hormonokkal fertőződött meg. És ott voltak még az áramkimaradások is, amelyeket a rendszerkimaradások okoztak a város keleti felét elektromossággal ellátó Shiroro-gátnál. Az áramkimaradások amúgy is mindennaposnak számítottak Lagosban, de egyre hosszabbak és egyre gyakoribbak lettek, mert a Kaduna-folyó erősen leapadt az aszályok miatt. Amikor Hadiznak elege lett, becsomagolt pár ruhát, és csendben átköltözött, nem szólt senkinek, és nem kért rá engedélyt.

Felállított egy összecusukható kempingágyat a laborépület legkisebb raktárában, és három műanyag ládát használt ruhásszekrénynek. Volt egy mellékhelyiség közvetlenül a raktár mellett, és zuhanyzó a konditeremben, amihez nem kellett sokat gyalogolni. Minden épületet saját generátorral láttak el, emellett biztonsági redőnyökkel is, amelyek napnyugta után egy órával ereszkedtek le, hogy kizárják a külvilágot. Hadiz többnyire zavartalanul élhetett odabent, főleg miután a négy asszisztense szép sorban abbahagyta a munkába járást. És nem csak ők. A személyzeti ebédlőben találkozott olyan, zokogó kollégákkal, akiknek a projektjei munkaigényesebbek voltak, és segítség hiányában vissza kellett fogadniuk a kutatóprogramjaikat, vagy esetenként teljesen fel is adniuk, holott éveket töltöttek velük. A nő örült, hogy az ő munkája nem igényelt több elmét vagy izmot, mint amennyivel ő maga rendelkezett. Megtartotta magának a véleményét, és folytatta a kutatást, egyre csak dolgozott, lehajtott fejjel és görnyedt háttal, miközben a globális civilizáció vadul kibillent az egyensúlyából, mert a súlypontja nagyon messzire került az amúgy is rogyadozó alapoktól.

A világ szilárd körülöttünk, de elvontan érzékeljük. Miután Hadiz beköltözött a létesítménybe, szinte soha nem járt be Lagosba, így a néhány, rendszeresen nézett hírműsoron és vitatott web-

oldalán kívül csupán kicsi és helyi mértékben érzékelte a világ változásait. A tüzesetek Lekkiben és a Victoria-szigeten narancs-sárgára festették az eget, és három héten át füsttel és hamuval töltötték meg a levegőt. Ezt visszataszítóan mérgező fotokémiai szmog követte, tele aldehidekkel és karbonsavakkal.

A kampusz vezetőtestülete egy ideig halogatta a dolgot, légzőmaszkokat osztott ki, és folyamatosan ellenőrizte a levegőminőséget, de idővel ők is kénytelenek voltak behódolni a tényeknek. Dupla fizetést ajánlottak fel a kisegítő személyzet tagjainak, ha továbbra is megjelennek a műszakjaikban, és a többieknek megengedték, hogy határozatlan ideig szabadságon maradjanak. Feltetelezték, hogy a tudósok valahogy beosztják maguk közt a műszakokat és nem hagyják félbe a munkát. Ám időnként, amikor késő estig dolgozott, Hadiz összeszámolta a fényeket a szomszédos épületek ablakaiban. Minden alkalommal egyre kevesebbet látott. Aztán valamelyik este egyetlenegy sem talált. Egyedül ő próbálta meg elűzni a sötétség átkát.

Majd a földrengés következett, és megdöböntőnek hatott. Nigéria egyetlen tektonikus lemezen ült, ezért mindig úgy vélték, hogy immunis a szeizmikus mozgásokra. Amikor ezt a becslést felülvizsgálták a huszonegyedik század elején, a végső következtetés az lett, hogy csupán az ország délnyugati része fog jelentős veszélyben. Ennek ellenére a rengések folytatódtak, és hamarosan összedőlt az Oba-palota és a katedrális. A kampuszban is hasadékok nyíltak a földben, és repedések futottak fel az épületek falain. Az adminisztrációs blokk egy része összeomlott, de senki sem sérült meg. Az ottani irodák már hetekkel korábban kiürültek.

A megnövekedett geotermikus aktivitás nemcsak Afrikában, de szerte a világon riasztó szintre rontotta le a levegő minőségét.

Sűrű felhők takarták el a napot, így a reggelek ugyanolyan sötétek lettek, mint az esték. Elvadult kutyák rohagáltak a kampusz területén, és senki sem zavarta el őket. Hadiz talált egy belső útvonalat az ebédlőbe, amely átvezetett három másik tanszéken, és nem kellett hozzá kimenni egyik épületből sem. Az utóbbi napokban már kiszolgálta magát, és hagyott egy aláírt cetlit az elvett ételért.

A cetlik egyre csak halmozódtak, por lepte be őket, ahogy minden mást is.

2.

Jóval azután, hogy minden remény elveszett, amikor már csak a beletörődés és a kétségbeesés maradt, Hadiz makacsul folytatott kutatása olyan gyümölcsöt hozott, amelyre még ő maga sem számított. A sötét energiát kereste, aminek a létezését elméletileg alátámasztották, de még nem sikerült bebizonyítani. A sötét energia ahhoz kellett, hogy megmagyarázza az univerzum tágulásának gyanúsán nagy sebességét, de még sohasem sikerült megfigyelni a felelősnek tartott elemi részecskét. Hadiz kialakított egy elméletet, miszerint nem is figyelhették meg, mindenestre a bolygófelszínen és hétköznapi körülmények között biztosan nem. Mivel az eloszlása az univerzális téridőben fordított arányosságban állt a lokális gravitációs mezőkkel. A részecske természetes környezete galaxisok közti űr kellett, hogy legyen.

Hadiz kezdeti próbálkozásai a részecske elszigetelésére természetesen nem jártak sikerrel. Egy átlagos gyorsító nem volt alkalmas erre. Az ejtőtornyokban létrejövő mikrogravitációs környezet hasonlóképpen használhatatlan volt. A tudósnak olyan körülményeket kellett létrehoznia, amelyek minden tekintetben hasonlítottak a galaxisok közti űrre, és ezt elég nehéz összehozni egy bolygó felszínén.

Az lett volna a legjobb, ha egy orbitális állomáson végezhet kísérleteket, legalább négyszáz kilométerrel a felszín fölött. Ám ettől az ötlettől még Isten és a Párkák is hátrahőköltek, és Hadiz érve- lése sem hatott rájuk. A kampusz területére kényszerült.

– Talán ideje lenne beszállnod valamelyik másik projektbe – jegyezte meg a kibernetikus Andris Bagdonas. Hadiz az ebédlőben találta a férfit, amikor egy harminchat órás munkafolyamat felénél beugrott egy kis reggeliért, ebédért és éjszakai nasiért egyszerre. Korábban alig váltottak pár szót, de addigra már az introvertált nő is kezdett társaságra vágyani, és örömmel osztotta meg asztalát a férfival, aki így folytatta: – Mármint, a határidő már úgysem számít, nem igaz? Évekre lehetsz bármilyen gyakorlati alkalmazástól.

Hadiznál ez érzékeny témának számított. Tudta, hogy más fizikusok hogyan tekintenek a projektjére. Színtiszta elméleti kutatásnak tartották, ami többé-kevésbé irreleváns a nagy egész, a világ megmentése szempontjából. Bármennyire is csak homályosan utalgattak rá, a nő tudta, hogy pénztemetőnek tartják, és a kapott forrásokat szívesen látták volna a saját projektszámláikon.

– Ugye tudod, hogy a sötét energia teszi ki az univerzum összes energiájának a hatvannyolc százalékát? – vetette oda a nő el- lenségesen.

Bagdonas levette keret nélküli szemüvegét, és megtörölgette a zsebkendője egyik sarkával. Hadiz azon tűnődött, hogy már három éve is ilyen szürke volt-e a haja, amikor Lagosba jöttek, vagy ez valami újabb fejlemény lehet. Nem emlékezett rá.

– Tudom, persze – válaszolta a férfi. – Szerintem pont te mondtad valamikor.

– És a jelenlegi szarság java része abból ered, hogy így vagy úgy kizsákmányoltuk vagy rosszul használtuk fel az energia-

forrásainkat. Ha valahogy összegyűjthetnénk, tárolhatnánk, esetleg létrehozhatnánk a sötét energiát... – Hadiz vállat vont, mint-ha a mondat vége túl egyértelmű lett volna ahhoz, hogy ki kelljen mondani.

– Ez jó nagy „ha”, sőt, egynél több „ha” – jegyezte meg Bagdonas.

– Persze. Semmi sem biztos. De azért vagyunk itt, hogy fessegessük a határokat, nem? Mi van Rupshéval? Mire használható?

Rupshe a kibernetikus projektje volt, az egyik legkifinomultabb MI vagy kvázi-intelligens rendszer az egész bolygón. Bagdonas egy karakterről nevezte el a kedvenc fantasy novellájából, egy istennőről, aki lejött a Földre, és elvegyült a halandók között. Azonnal védekezésre váltva kérdéssel felelt Hadiz kérdésére:

– Tudsz itt bármilyen projektről, aminek nem jönne jól a több számítási kapacitás?

– Amit plusz egy szerver is megadhat.

– Ó, nem – csóválta őszülő fejét Bagdonas. – Nem, nem, nem. Rupshe más. Nem csak a számokat rakosgatja egymás mellé. Intuitív. Ötleteket adhat. Új irányokat mutathat. Konzultálhatnál vele a mostani holtpontoddal kapcsolatban is. Szerintem meg tudna lepni a hölgy.

– És még mindig úgy beszélsz egy rakás kódrol, mint egy nőről – jegyezte meg Hadiz, hogy ne kelljen válaszolnia az ajánlatra. Jobban szeretne egyedül megoldani a problémáit, és nem tartozni senkinek semmivel.

– Rupshe esetében nehéz máshogy gondolni rá. Már az értelem határán táncol.

– És szerinted a nők is ezt teszik, Andris?

Bagdonasban volt annyi jó érzés, hogy elpiruljon.

– Nem így értettem. Csak nehéz nem személyiségként tekinteni rá, mert minden szempontból olyan kommunikálni vele, akár egy emberi lényel.

– De akkor is. Ha női nevet adsz egy gépnek, azzal komoly problémákat okozhatsz.

– Nem állt szándékomban. Megígérem, hogy a következő frissítés után akár Kenneth vagy Femi is lehet. De azt komolyan mondtam, hogy kipróbálhatnád. Csak egy link a számítógépeden a laborban, és megmutathatod Rupshénak, milyen akadályokba ütköztél. Nem bánna meg. Átküldöm a jelszavakat és a hozzáférési kódokat.

– Köszönöm! – válaszolta Hadiz őszintén.

A következő pár hét során felmért és kipróbált néhány lehetőséget, végül kitalált egy olyan megközelítési módot, amiről úgy vélte, hogy beválhat. Amikor átment az ebédlőbe vagy a főépületbe, mindig körülnézett, hátha Bagdonas is ott van. El akarta mondani neki, hogy sikerült egyedül megoldania a problémáit, de nem találta a férfit. Talán az az egyre szélesebb körű elvándorlási hullám ragadhatta magával őt is. A kampusz külföldi származású személyzetéből a többségnek vagy bevonták a vízumát, vagy önként tért vissza a hazájába, amíg még voltak nyitott útvonalak.

Hadiz „kvantumkörnyezeti indukciónak” nevezte el az új ötletét, és a tudomány közös nyelvén, angolul QEI-nek rövidítette. Ennek a pontos részletei most féltve őrzött titoknak számítanak a korábban a Pándomíniumhoz tartozó tér minden szegletében, és csupán az arra illetékes bolygóhatóságok közvetlen alkalmazásában találkozhatunk vele, de a QEI alapján véve fapofával előadott csalás volt. Részét képezte a szubatomi részecskék manipulálása pásztázó alagútmikroszkóp alatt ellenfázisú elektronsugarakkal.

Hadiz célja az volt, hogy odahamisítsa a laboratóriumba a mélyűri környezet bizonyos paramétereit anélkül, hogy atomütköztetőt kellene használnia. Vagy hogy ki kellene lépnie a számára legotthonosabb munkatérből.

A fizikusok két, különálló kategóriába sorolják be az univerzumot irányító erőket és hatásokat, és ezeket skalárisnak és vektornak nevezték el. A skalárisok olyan mennyiségek, amelyek teljes mértékben leírhatók pusztán számértékekkel, mint például a nyomás és a sűrűség. A vektorok leírása – például a gravitációé, a sebessége vagy a forgásé – nemcsak mértéket, de irányt is igényel. A vektorértékek együtt meghatározzák egy objektum egyedi elhelyezkedését az univerzális téridőben. Hadiz skaláris értékeket és vektorértékeket rakott ugyanabba a dobozba, és úgy összerázta őket, hogy leestek a címkéik. Alapjában véve felülírta egy kis mennyiségű téridő kvantumjeleit, hogy egy intergalaktikus „másholnak” tűnjön. Abban reménykedett, hogy ha arra téved egy sötét energia bozon, akkor eléggé összezavarodik ahhoz, hogy ott maradjon egy kicsit. Legalább addig, amíg ő készíti vele egy szelfit.

Nem egészen a várt eredményre jutott. Amikor átfordította a kapcsolókat, és a gép QEI-mezőt generált, majd leállt, a teljes ciklus kevesebb mint egy ezredmásodpercig tartott. Ezalatt a rövid időtartam alatt létrejött egy pontosan 0,0032 Celsius-fokos termoklin zóna a gép fókuszterében, azaz egy kókuszdió méretű acélgömbben.

Hadiz teljesen elképedt. A kísérleti berendezés pontosan zéró nettó beviteli energiát termelt ebben a szerény méretű térben. A hőnek kell valamilyen forrás, de itt nem volt jelen semmi ilyesmi. A tudós ezután kiemelt bizonyos szubatomi kölcsönhatásokat, míg másokat elnyomott, de a részecskéknél nem volt tömege, és

nem lett volna szabad megfigyelhető következménynek jelentkeznie, leszámítva a helyi mágneses mezők fluktuációját.

Akkor hogyan kerülhetett felmelegedő levegő a gömbbe, még ha csak ilyen kis mennyiségben is? Hadiz végül úgy döntött, hogy valami hiba történnhetett az adatok kijelzésében. Miután többször leellenőrzött minden egyes összetevőt, és többségüket ki is cserélte, újra megpróbálta.

És ugyanazt az eredményt kapta.

Feltúrta a ruhája ujját, és jobban utánaézett, hogy mi történnhetett szubatomi szinten. Felfedezte, hogy a QEI-mezőben a levegőmolekulák megmagyarázhatatlan módon felbolydultak. A generált hő a hirtelen és látszólag véletlenszerű mozgásuk mellékterméke volt.

Csakhogy ez a mozgás mégsem volt véletlenszerű. Némi további keresgélés után Hadiz pont az ellenkezőjét figyelte meg. A mozgás állandó irányú, sima, laminális áramlásnak bizonyult, több milliárdnyi új részecske hirtelen érkezésének és ugyanolyan hirtelen távozásának eredményeként. Az apró tér az acélgömbben sebes folyóvá változott, elképzelhetetlen és láthatatlan áramlattá, amelynek nem volt sem tömege, sem töltése.

De hová tartott? És honnan? Mi lehetett az a nagyobb tér, amelyhez Hadiz akaratlanul hozzákapcsolódott, és milyen módon jött létre ez a kapcsolódás? Miközben a délután estébe fordult, Hadiz többször is megismételte a kísérletet kisebb változtatásokkal a mező intenzitásában és koherenciájában.

Nagyjából este tíz órakor ment el az áram (mert hagyta kifogyni az üzemanyagot a laborépület generátorából). Ám addigra sikerült befolyásolnia a hatást, növelte és csökkentette a táncoló levegőmolekulák sebességét és energiáját, de még mindig fogalma

sem volt arról, hogy egyáltalán miért bukkanhatott fel ez a jelen-ség. A további kutatással várnia kellett reggelig. A sötétben inkább meg sem próbálta feltölteni és újraindítani a generátort.

A következő reggelen folytatta, és végre sikerült semlegesítenie minden külső molekuláris mozgást a QEI-mezőben. Ettől a fém-gömb úgy összegyűrődött, mintha egy óriási ököl markolta volna meg.

A korábban a felélénküléstől enyhén táguló levegő eltűnt. Nem összehúzódott, csak eltűnt. Hadiz tökéletes vákuumot hozott létre.

– Ez nevetséges! – szidalmazta saját berendezéseit. – Az anyagot nem lehet spontán létrehozni vagy megsemmisíteni, csak az állapota változhat meg! A levegő a gömbben nem változhatott át semmivé, és nem tűnhetett el!

A gép nem válaszolt.

Rosszkedvében Hadiz kinyitotta a tűzvédelmi ajtót, kivitt egy széket, leült, és rágyújtott egy cigarettára. Egy kis betonszigeten túl meredek part vezetett le a Badagary-patakhoz. A horizont magnéziumszalagra emlékeztetett, fehérén izzott a nap utolsó heves sugaraitól. Egy csontsovány, de vidám férfi, Falánk Koti nyitott egy bárt a patak túlsó partján, egy lerobbant teherautó hátuljában, hogy elcsípje a Campus Crossból hazafelé indulókat. Elég jó forgalmat csinált velük, Hadiz meg már hozzászokott, hogy zenét és beszélgetést, nevetést hall, kis zajfoszlányokat, amiket a kiszámíthatatlan szél sodor feléje. Kicsit mindig bosszantónak tartotta a dolgot, de most, hogy a bár bezárt és a zaj teljesen megszűnt, már hiányzott. Mintha egy másik, korábbi világ szívverése állt volna le.

A nő lehunyta a szemét, az arcán érezte a napsugarak hőjét. Kifújta az utolsó slukk füstöt.

A más világok, mi több, más univerzumok létezése elméleti eszköznek számított a fizikának abban az ágában, amelyben Hadiz

dolgozott. A segítségükkel jobban meg lehetett magyarázni a kauzalitás megszakadását, ami akkor jelent meg, amikor az emberi megfigyelő meg akart mérni egy szubatomi eseményt. A megfigyelő szempontjából a valószínűségek összeomlottak vagy összeforrtak, míg más szempontból nézve szerteágaztak. Az univerzum egyik pillanatról a másikra a járatlan utat választotta, és közben minden más utat is.

Hadiz ledobta a csikket a betonjárdára, és eltaposta.

Egyedül eddig jutott el. Szüksége lett volna valakire, aki átbillenti a saját határain. Csakhogy addigra már senki sem maradt a kampuszban azok közül, akik megfelelő háttérrel és képzettséggel rendelkeztek.

Hadiz régimódi volt, sohasem foglalkozott a mesterséges intelligenciákkal. Sőt, aktívan elítélte őket. Gyűlölte a gondolatot, hogy bárki kétségbe vonhatja az intuícióit és befejezheti helyette a mondatait. Ám akkor és ott kelleltenül, de kénytelen volt elismerni, hogy jól jönne egy másodvélemény. És mivel a kollégái egyre csak fogyatkoztak, rajta kívül a területe minden más szakértője elment, így kénytelen volt beérni a még elérhető segítséggel.

Bagdonas professzor forradalmi MI-je, Rupshe fizikailag egy fekete, ablaktalan épületben, az úgynevezett Kockában kapott helyet a kampusz túlsó végében. Ám Hadiznak nem kellett odalátogatnia, hogy beszéljen vele: Bagdonas megadta neki a szükséges kódokat és jelszavakat. Megnyitott egy partíciót a számítógépén, és telepítette a munkainterfészt. Feltéve, hogy a professzor kvázi-intelligens rendszere még működött, Hadiz egyszerűen elérhette, csak meg kellett szólítania. Úgy érezte magát, mintha valami szentségtelen rituáléban venne részt, de kimondta:

– Rupshe! Ott vagy?